

WAPEN^{OUDE}BROEDERS

UITGAVE
VETERANEN LEGIOEN
NEDERLAND

1e Jaargang no. 20.

5 Sept. 1952

Redactie :

Secr. Red.Comm.
Smedenstraat 47
Deventer
Telefoon 4930

**De vette hap
naar voren**

PRINS BERNHARD DER NEDERLANDEN
INSPECTEUR-GENERAAL DER
KONINKLIJKE LANDMACHT

DELFT, 23 Juni 1952.
DE CHAUFFEUR

De Politie A.D. 12 Juni 1952.
475/52.

Gevelingsvriende van de Koninklijke Landmacht bevelen van Zijne Koninklijke Hoogheid, de Prins der Nederlanden, Inspecteur-Generaal der Koninklijke Landmacht, moge ik U de ontvangst van Uw brief van 19 Juni 1952, nummer Ra/Co/52 bevestigen. Van de inhoud heb ik met belangstelling kennis genomen.

Naar zijn mening verdient het eenmalige bevelen te bevestigend afschrijven.

Alvorens echter deze aangelegenheid in bespreking te nemen, zal ik het op prijs stellen, van U mij de beschikking zou kunnen geven over een aantal voorbeelden op dit gebied, waartoe een aantal blikken, dat het avel op min of meer grote schaal voorkomt.

Moest dit laatste het geval zijn, dan behoort het geen betoog, dat het vraagstuk op andere wijze dient te worden aangepakt, dan wanneer het slechts een sporadisch verschijnsel betreft.

Staf Inspecteur-Generaal
der Koninklijke Landmacht,
de Militaire Secretaris,
de Rijksrechter der Landen.
Rijksrechter van 1952 de 1952.

Veteranen Legioen Nederland,
c/o Smedenstraat 47,
Deventer.

VRIJ VAN MILITAIRE DIENST

Naar aanleiding van de vele de Redactie O.W. bereikende brieven over bovenbedoelde zinsnede in advertenties deelt de Redactie aan alle schrijvers mede, dat de Inspecteur-Generaal der Koninklijke Landmacht, Z.K.H. PRINS BERNHARD door het Veteranen Legioen Nederland op de hoogte is gesteld.

In antwoord hierop werd van de Dienst van Z.K.H. bijgaande brief ontvangen.

In afwachting van resultaten worden door het Legioen nog geen verdere acties ondernomen. Nieuwe gevallen echter aan de Redactie blijven melden.

Antwoord!

EEN OVERSTAPJE A. U. B.

Sedert de mededeling van het H.B. in nr. 19 van O.W. is de Redactie-Commissie O.W. als volgt gewijzigd:

Voorz. H. J. Bouman, Apeldoorn

Secr. G. H. M. Reynen, Smedenstr. 47, Deventer

Techn. adv. M. Wolters, Deventer

Met het oog op de kort geleden plaats gehad hebbende veranderingen, verzoekt de Commissie de Legionairs voor dit nummer (en wellicht ook het volgende nummer) enige clementie.

De Commissie zal doen wat zij kan, doch kan geen ijzer met handen breken.

Veertiendaags Tijdschrift

„Oud Wapenbroeders”

Uitgave: Veteranen Legioen Nederland

Druk: W. Stempfer & Zn c.v.
Deventer

Lay-out: M. Wolters, Deventer

OP DE KORREL

★

Hoofdbestuur

★

„Actie 12”

★

Vervolg onuitgegeven
brochure

★

Foto's Bill Carmiggelt

★

Het Hoofdbestuur

W. ROMSWINCKEL, Wnd. Voorzitter. Woonboot „So What“, Veenendaalkade t/o 313, Den Haag. Telefoon K 1700-323283.

J. J. SWAAN, Secr./Penn., Schelpenkade 31, Leiden. Telefoon K 1710-30163.

G. W. T. DAMES, Graaf Florislaan 29, Bussum. Telefoon K 2959-3792.

Mr T. Q. DEKKER, Drie Octoberstraat 1, Leiden. Telefoon K 1710-31026.

A. F. PASANEA, Goudreinetstraat 161, Den Haag.

Dr A. J. VERBRUGH, Bankastraat 26, Dordrecht. Telefoon K 1850-7412.

Aanvullingen en wijzigingen

IN DE

Legioensvertegenwoordiging

DISTRICT C.

Afd. 1 — DOKKUM: R. de Groot, Vrijgevochten Waltje C 295, te Dokkum, Penningmeester.

DISTRICT D.

Afd. 1 — HEERENVEEN: vervallen L. H. Bouma als voorl. contactadres thans „nog niet bekend“.

DISTRICT E.

Afd. 2 — APPELSGA: nog niet bekend.

Afd. 3 — TER APEL: nog niet bekend.

DISTRICT G.

Afd. 2 — KAMPEN: H. J. Vinke, Uitenhage de Miststraat 27, Kampen, Secretaris.

Afd. 4 — OMMEN: J. Boon, Brugstraat 19, Ommen: voorzitter; H. Visser, Zeesserweg 12, Ommen: secretaris.

Afd. 5 — HARDENBERG: R. Mulder, I 308a, De Krim: voorzitter; J. de Jonge, Nieuwe Krim 41, de Krim: secretaris.

DISTRICT H.

Afd. 2 — ALMELO, i.p.v. A. Bax thans voorlopig contactadres: K. Roskam, Almelseweg 27, Vriezenveen.

DISTRICT I.

Afd. 1 — AALTEN: R. G. Schoppers, „de Weerd“, Sinderenseweg 2, te Varsseveld: voorzitter; J. Berendsen, Rijksweg 306, Gaanderen: secretaris.

Afd. 3 — ZUTPHEN: L. Mulder, Wilgestraat 22, Zutphen: voorzitter; A. Verkerk, Beukerstraat 81, Zutphen: secretaris; J. F. Poetskoke, Warnveldseweg 43, Zutphen: penningmeester; Mej. W. Rouwenhorst, Beukerstraat 81, Zutphen: 2e secretaresse.

DISTRICT K.

Afd. 1 — NIJMEGEN: G. v. d. Berg, Griftdijk Zd 93a, Nijmegen: voorzitter.

DISTRICT M.

Afd. 1 — AMERSFOORT: D. Jilderda, Populierstraat 3, Amersfoort: voorzitter; T. A. ter Weel, Havik 12, Amersfoort: secretaris; G. v. Tol, Heiligerbergerweg 6, Amersfoort: penningmeester.

DISTRICT N.

Afd. 2 — ZAANDAM: A. Vas, Heerengracht 101, Zaandam: voorzitter; C. J. van Vlodorp,

Apolloplantsoen 8, Zaandam: secretaris; W. Bes, Golofkinstraat 35, Zaandam: penningmeester.

DISTRICT O.

Afd. 1 — ALKMAAR: i.p.v. L. P. G. S. Joosten treedt nu op als voorl. contactadres: C. Verschoor, Frans Halsstraat 10 te Alkmaar.

DISTRICT O.

Afd. 2 — DE HELDER: J. Th. Orello, Erasmusstraat 15, Den Helder: voorzitter; A. van Beek, Breewaterstraat 14, Den Helder: secretaris; W. van Vuren, M. H. Trompstraat 34, Den Helder: penningmeester; D. Vonk, Koningdwarsstraat 39, Den Helder: 2e secretaris; H. Meyerlink, Sternstraat 44, Den Helder: 2e penningmeester.

Afd. 5 — HOORN: nog niet bekend.

DISTRICT R.

Afd. 1 — GOUDA: L. A. Imholz, Coornhertstraat 7, Gouda: voorzitter; A. Tuinenburg Jr., Van Persijnstraat 1, Gouda: secretaris; W. J. v. d. Bos, Spleringstraat 83a, Gouda: penningmeester; J. H. Schuld, Markt 52, Gouda: 2e voorzitter.

DISTRICT S.

Afd. 3 — WASSENAAR: J. v. d. Kley, Windlustweg 16, Wassenaar: voorzitter; R. Riksen, Gravestraat 6, Wassenaar: secretaris; B. v. d. Klaauw, Rozenlaan 12, Wassenaar: penningmeester.

DISTRICT T.

Afd. 2 — DORDRECHT: i.p.v. A. Pullen treedt op als penningmeester: W. Copper, Grootkerksbuurt 48 rd, Dordrecht.

Afd. 3 — SCHIEDAM: E. de Brabander, Cartesiusstraat 35b, Schiedam: secretaris; D. van Oudheusden Jr., p.a. de Groot, Pascalstraat 18a te Schiedam: penningmeester.

DISTRICT W.

Afd. 2 — OSS: H. J. van Heek, Krakenburg 3, Oss: voorzitter; A. Th. van Bergen, Oudemolenstraat 30, Oss: secretaris; J. Roos, Oudekerkstraat 13, Oss: penningmeester.

DISTRICT Y.

Afd. 4 — VENRAY: nog niet bekend.

Afd. 5 — GENNEP: nog niet bekend.

Fotoflitsen

Gen. v. Fleet
begroet de Nederl.
comm. Lt. Kol. Eek-
hout, Mr. Gieben,
Ned. Ambass., Gen.
Ruffner.

Sergt. de Beer C.F.J. L.no. 270924004
Beethovenstraat 21, Tilburg, ontvangt
de Bronzen Ster uit handen van Gen.
Clark L. Ruffner, comm. 2de Divisie.

Kerkdienst te Velde
door Aalmoezenier
P. Schins
(zijn eerste dienst)

uit Korea

*Pater v. d. Vrande uit
Oosterhout (Z.) te Velde
in Korea.*

Comm. post van het Ned. Bat. te Velde, Lt. Kol. Eekhout met Majoor Tak (functie S2)

Mededelingen

van het Hoofdbestuur

In aansluiting op de Mededelingen in nr. 19 van ons officieel orgaan, hebben wij enkele belangrijke feiten mede te delen.

Allereerst hebben er twee mutaties plaats gevonden in het Hoofdbestuur. Ton Schilling (wij komen hier nog nader op terug) en G. H. A. Sertons (om medische redenen) zijn genoodzaakt geweest hun functies in het H. B. neer te leggen.

Van deze plaats willen wij Ton Schilling en G. H. A. Sertons van harte bedanken voor al hetgeen zij voor het Legioen gedaan hebben. Het derde punt is de verandering van drukker.

Hiervoor verwijzen wij U voor uitvoerige gegevens naar het rondschrijven van de Secretaris-Penningmeester en de Redactie-Commissie.

Al met al Oud-Wapenbroeders verschijnt in een andere lay-out en volgens een geheel ander procedé.

Verder zullen wij in de eerste helft van de maand September een samenkomst beleggen met onze adviseurs om hun advies over de diverse Legioens-zaken in te winnen.

In onze volgende nummers zal hierover verslag uitgebracht worden.

Van het Algemeen Hoofd-Secretariaat :

1. Kaarten voor de leden-administratie zijn weer aangekomen. Aanvragen bij het Secretariaat Postbus 172, Leiden.
2. Abonnementen voor het buitenland dezelfde prijs als in Nederland. Echter worden de O.W.'s per zeepost verzonden. Voor LUCHTPOST-abonnementen wende men zich tot het Algemeen Hoofd-secretariaat.
3. In het komende nummer zal ook een en ander gepubliceerd worden van de in oprichting zijnde CENTRALE BIBLIOTHEEK van het Legioen.

Hierbij gaat de verantwoording van de gelden ontvangen voor „Actie Twaalf”. We hebben reeds getracht hiervoor rechtskundigen in te schakelen. Het bleek evenwel dat dit op het moment niet mogelijk was. Daarom staat het bedrag op een speciale bankrekening bij de Twentse Bank, bijkantoor Leiden, want er is nog een zeer grote kans dat hier inderdaad nog hulp moet worden verleend.

Van verder optreden van onze Regering hebben wij niets gemerkt. Hier moeten we wel even goed in het oog houden dat we al zeven weken kabinetscrisis hebben. Dat is helaas de meest ongunstige tijd voor het aannemen van een krachtige houding.

Toch zijn er gunstige dingen omtrent het geval te berichten. We mogen gerust zeggen dat wij met onze actie de aandacht op de zaak hebben gevestigd. Thans is het zo, dat zij in de hele pers belangstelling heeft. Het geval is uit de doofpot en er blijkt nu al dat men ook in Indonesië dit begrijpt en voelt dat het zo niet kan blijven.

Er zijn dan ook nu reeds vijf personen vrijgelaten, te weten Eddy Hoper, R. Haasjes, C. W. Goldman, A. W. Burger en Van Onselen. Vrijgelaten na twee en een half jaar voorarrest en zonder behandeling van hun zaak. Ook hiervan valt alleen maar te zeggen dat onrecht is aangedaan. Maar wij willen hen niet minder geluk wensen met deze herkgren vrijheid. En daarbij doen wij ook een ernstig beroep op Indonesië om het

onrecht dat de anderen nog steeds wordt aangedaan nu ook onverwijld te stoppen. Zo niet, dan moeten wij op de Regering, die wij gaan krijgen, weer een dringend beroep doen op een krachtig optreden ten bate van haar onderdanen in den vreemde. Dan moet dit internationaal naar voren worden gebracht; dit is voor Indonesië niet prettig, maar het heeft het ernaar gemaakt. En de onderlinge verhouding kan nooit ernstiger worden geschaad dan door het handhaven van onrecht dat de geesten verbittert. Dan kan men met minder schade eens recht tegenover elkaar staan.

VERANTWOORDING

ACTIE

12

C. P. F. te B.	3.—	Ds. A. G. L. te D.	2.50	N. W. V. te D.	5.—
H. v. K. te N.	5.—	M. L. K. te U.	5.—	P. v. S. te S.	5.—
Ch. L. v. A. te L.	5.25	C. L. G. v. L. te H.	2.50	D. P. te R.	14.50
G. E. te H.	5.—	Ir. P. J. L. v. H. te H.	2.50	W. P. te H.	19.10
J. B. te H.	5.—	P. H. S. te L.	4.75	J. M. O. te R.	6.—
J. W. te O.	4.50	H. J. H. te D.	1.—	N. K. te R.	5.—
H. S. te S.	3.25	P. J. W. te G.	2.25	W. H. te H.	5.—
H. J. R. te A.	5.—	K. J. v. H. te S.	5.—	A. de G. te V.	6.—
O. P. te H.	5.—	J. V. te R.	2.50	H. R. S. te A.	3.50
C. v. d. P. te E.	15.—	J. C. J. L. te R.	2.50	B. H. S. te H.	5.—
N. J. M. te R.	4.—	H. A. W. te A.	2.50	A. M. R. te A.	3.75
J. de L. te R.	5.—	J. W. te S.	5.—	W. P. te H.	0.50
W. H. de J. te G.	4.—	A. v. 't V. te K.	4.50	J. M. te O.	7.50
C. H. te H.	5.—	J. R. H. te O.	9.—	E. M. te V.	8.65
K. H. v. R. te R.	3.—	K. te A.	2.25	H. M. v. M. K. te U.	5.—
C. v. d. H. te D.	9.70	H. v. d. K. te P.	4.—	L. H. v. B. te A.	5.—
A. J. D. te D.	3.50	R. V. te S.	5.25	B. te H.	7.75
D. J. v. B. te E.	10.—	J. Th. K. te W.	5.—	A. A. v. d. B. te E.	5.—
J. B. te W.	3.50	J. K. te H.	5.50	G. v. W. te A.	2.50
G. D. te B.	17.75	J. O. te Z.	8.75	P. de F. te A.	2.50
J. J. te A.	2.75	W. v. 't Z. te D.	5.—	W. W. S. te V.	5.70
J. W. G. L. te H.	5.—	B. J. S. te E.	9.—	A. F. v. d. P. te A.	2.50
M. P. te H.	7.—	P. v. d. W. te O.	2.—	H. J. P. te K.	3.60
H. G. W. v. Z. te A.	2.—	G. H. S. te B.	5.25	B. L. te R.	5.—
G. F. Y. te A.	4.25	P. K. te D.	4.50	H. K. te R.	5.—
H. M. E. V. te D.	2.50	M. R. te R.	2.75	Jac. de J. te S.	5.70
R. T. te S.	5.—	G. F. P. te H.	6.25	C. A. H. te S.	9.—
B. S. te Nl.	5.—	P. B. C. H. te H.	5.50	J. H. v. G. te H.	5.—
S. Ph. A. S. te O.	13.50	H. P. te H.	12.75	E. M. v. D. te Z.	5.50
F. S. te W.	5.—	Th. J. M. E. te E.	5.—	A. L. D. te U.	5.50
G. R. te R.	5.—	J. R. P. te H.	7.50	P. M. G. B. te V.	7.85
J. P. te K.	5.75	W. D. te M.	5.—	G. F. Z. te D.	5.—
O. S. te H.	7.90	B. J. Jr. te A.	5.—	A. M. W. te O.	5.25
C. v. N. te A.	6.05	B. M. te U.	9.50	P. D. te S.	18.78
H. M. te S.	13.55	J. V. te V.	11.25	J. R. te Z.	5.—
M. te G.	5.—	J. A. C. te A.	10.—	L. P. te D.	6.75
A. v. d. B. te Z.	2.25	P. v. L. te T.	5.—	C. D. R. te S.	5.—
J. J. F. L. te D.	1.50	G. W. V. te H.	5.—	Ds. A. G. L. te D.	9.—
G. M. H. te U.	5.—	M. V. te D.	6.25	L. L. te H.	6.50
R. F. J. te H.	2.75	W. S. te Z.	5.—	J. J. te H.	5.25
A. H. W. te H.	2.50	A. S. te V.	5.—	J. J. v. d. B. te A.	5.—
J. D. te E.	8.85	J. N. te S.	5.25	J. H. te W.	5.—
F. B. te G.	2.50	C. P. B. te H.	5.—	J. R. H. te A.	2.50
J. H. B. te R.	2.—	H. H. te A.	0.50	G. K. te D.	8.05
A. E. N. te A.	2.25	J. H. S. te A.	7.—	J. L. te H.	5.—
G. J. K. te E.	22.—	B. C. P. te H.	5.—	F. M. V. te H.	1.—
G. J. te H.	10.—	H. M. v. M. K. te U.	6.—	G. M. V. te U.	5.75
P. v. d. H. te R.	5.—	J. v. H. te B.	6.—	A. F. D. te S.	8.50
R. V. te W.	4.50	D. J. Z. te H.	5.75	A. S. te R.	4.15
H. J. C. R. te S.	18.95	E. J. H. S. te A.	12.—	J. D. te W.	3.75
N. H. v. Dijk te A.	1.—	H. J. C. R. te S.	5.—	J. A. P. V. te D.	12.50
W. J. B. te E.	20.30	K. v. O. te Z.	8.—	K. v. O. te Z.	1.—
L. W. A. B. te N.	5.—	A. H. M. te E.	5.—	C. M. N. te O.	5.25
H. G. te A.	5.—	C. C. L. te H.	4.—	H. M. te D.	9.—
B. C. v. d. E. te A.	2.50	E. A. E. H. te H.	6.—	P. H. te H.	5.50
H. J. B. te D.	5.—	J. H. te N.	5.—	A. M. L. v. H. te H.	5.—
J. P. L. de R. te H.	6.—	H. J. H. E. te S.	5.—	H. H. te E.	5.25
J. R. te H.	5.—	A. P. B. te U.	4.25	J. E. te R.	34.25
J. D. te E.	0.50	N. V. „E” te S.	50.—	C. F. v. E. te N.	6.75

DE BLIJVERTJES

(1 - 15 R.I.)

Naar verhuidd hebben de generaals Meyer en wijlen Spoor om onderstaande brief hartelijk gelachen. Maar ze begrepen, dat er iets voor die „ouwe jongens” gedaan moest worden en zo kwam op St. Nicolaas bij de eerste uitvoering van het Welfare peleton en de band de „Petgoosers” een aantal kisten uit Batavia en Semarang, bestemd voor het bataljon, met een gloednieuw instrumentarium voor een band en een groot aantal voetballen, volleyballen, enz. enz. Tegelijk verscheen in „Het Blijvertje” een open brief van generaal Meyer, die we hier ook laten volgen.

De blijvertjes hebben een pracht gedenkboek.
Het is te bestellen bij de redactie.

De brief . . .

Generaal,

Ik neem bij deze de door de democratie geboden vrijheid om in ons persorgaan „Het Blijvertje” een open brief tot U te richten. Hij die dit schrijft is een persoon uit de heffe des militairen volks en een uit de onderste lagen der militaire maatschappij, t.w. een soldaat-sadja. Ik neem deze vrijheid omdat ik wel weet, dat U er niks tegen zult hebben en ten tweede omdat U laatst bij een parade tegen mijn hebt geknipooft, terwijl wij allen weten, dat U geen gebrek aan U ene oog hebt. In U knipoog lag iets van „ouwe jongens onder mekaar” zo heb ik het tenminste met permissie voor U hoge rang gevoeld. Meestal heeft een open brief een bedoeling, maar deze open brief is alleen maar een soort lullepotje uit behoefte, om maar eens te vertellen hoe we maken. Nou het weer is nog steeds zomers en we maken het naar omstandigheden best. Zoals U misschien gehoord hebt, net als wij, is onze demobilisatie uitgesteld. Het is jammer dat we niet weten voor hoelang, maar OVW is een goed merk kauwgom, waar U lang op kunt kauwen zonder dat de smaak er af gaat. En snachts kun je het op je nachtkastje leggen om de volgende morgen opnieuw te gaan kauwen. Ook dan is de smaak er niet af, alleen een beetje gekruider geworden, maar daarom lekkerder. De Majoor heeft gezegd dat we erop moeten rekenen met Kerst en Nieuwjaar nog in Oengaran en Bodja te zitten en dus zijn we nu voorbereidingen treffen voor kerkelijke plechtigheden met maaltijden en andere gebruiken zoals kerstbomen met gebrade varkenslever uit Goenoengpati en Limbangan.

En ondertussen gaat het leventje zijn gewone gangetje, van de ene (verlof) inhouding naar het volgende katje, van de ene petroelje naar de volgende mandibak en van het ene verlof naar de volgende revelje. We leven nog steeds tussen hoop (waar we om politieke redenen niet over mogen praten). Nee, het leven wordt weer echt rustig. Ook de ofsieren worden veel minder zenuwachtig zo zonder jeeps en met geen drankrations.

Er blijven natuurlijk altijd de gewone klachten, maar die zijn zoals onze luit zegt klasiek en hij zegt, dat hij daarmee bedoelt, dat de Welfare bij de slag bij Nieuwpoort ook

niet zo best was, maar toen kon je bij de boeren in de omgeving van het slagveld nog wel iets krijgen. En toen gaven de Generaals de soldaten, die overgebleven waren, allemaal gouwe dukaten, maar wij begrepen, dat U dat van dat salaris van U ook niet besjommele ken. Nee wij pruttelen maar rustig door over tandpasta en scheermesjes en chocoladerepen, die alleen naar repen smaken. Dat is allemaal niet zo erg, als we thuiskomen zullen we hem, wat eten betreft, de eerste weken wel eens flink scheuren, gelooft maa.....

Maar misschien kan U hier iets aan doen. We hebben een Welfare peleton, zo gezegd een stelletje, dat de hele dag onder grote ruzies lol beoefent. En de jongens van de band klagen verschrikkelijk over een drumstel, dat ze niet hebben, terwijl getimmer noodzakelijk is bij een band. En ook hoort daar volgens hun een stringbas en een saxofon en een trekpiano bij, anders kennen ze geen behoorlijke boogie woogie geven zeggen ze. Ze zijn al in de voorposten geweest maar daar zeggen de jongens, dat die spel-dingen die ze nu hebben, zo iel klinken in die wijde natuur met varkens. Het zou een mooi geschenk zijn met 1 December, want dan bestaat ons bataljon een half jaar en dat is wel een gedenkwaardige dag. Nog nooit hebben zoveel grijsaards in zo'n jonge club gezeten. En zo hebben we ook met verschrikkelijk schele ogen naar die nieuwe bataljons uit Holland gekeken, die meer voetballen heb-

ben dan geweren, maar de majoor zei dat die jongens over twee en half jaar ook niet zoveel voetballen meer zullen hebben. Maar ja, wij zijn ouwe jongens en dan heb je het gevoel dat je ook wel wat meer mocht hebben. Maar al die dingen zijn niet zo erg als de onzekerheid en aangezien U dat gevoel ook hebt, hoeven we mekaar geen mietje te noemen met permissie gezegd, vindt u ook niet. Maar we trachten een liedje te fluiten als „Morgen gaat het beter” en „Geen wang en toch geen soesah”.

De ouwe Johan dobbert nu ergens in de Middellandse zee met mijn souvenirkist aan boord en met Sinterklaas ongeveer eten ze thuis rijst. Ik denk wel dat mijn moeder er geen nasi-goreng van maakt maar rijst sadja met een kluitje boter, bruine suiker en ka-neel.

Aan de Haaiwee beginnen we aardig te wenen, zo zelfs dat we gaan kamperen als ze te laat komen, zoals vorige maand. En dat moet iedereen die het goed meent met de Haaiwee wel deugd doen.

Generaal ik eindig deze brief in de hoop, dat U ons gauw nodig hebt voor het meer ruwe werk, of de hoop, dat U ons gauw met tranen in uw ogen staat na te wuiven aan de kaal. Maar kom in ieder geval met Uw plopperpet op, want dat is een vertrouwd gezicht voor een oud

Blijvertje.

Werpt deze brief in brievenbussen en legt ze op toiletten.

... en het antwoord!

Beste oude jeugdvriend uit de onbezorgde dagen van vroeger, Met vreugde heb ik kennis genomen van de inhoud van je open brief. Dat knipoogje, waarover je het hebt, was inderdaad zo iets als „weet je nog wel, toen we jong waren en onbedorven”.

Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat wij nu wel bedorven zijn, hoewel ik me enigszins ongerust maakte over het gekanker, zoals je me schreef als de Haaiwee te laat komt. Zie je, dat wijst op zo iets als verslaafd zijn aan deze stokjes.

Nu is „verslaven” iets wat je doet denken aan het vervoegen van het zelfstandig naamwoord „slaaf” en dat is in onze democratie een verboden vervoeging.

Je begrijpt ook, dat ik dit direct hogerop heb opgenomen en nu houdt generaal Spoor ook niet van deze vervoeging, zodat „na gehoord advies” zo heet dat officieel, deze Haaiwee zeer binnenkort vervangen wordt door Escorts, Metropole en Kansas, die wellicht onvervoegbaar zullen blijken. De Haaiwee blijft dan verder voor generaals en hoger, die zijn door hun status van „overjarige blijvertjes” minder vatbaar voor zulke dingen.

O ja, over voetballen, ik heb een paar 2e handse voor jullie kunnen organiseren; je kent ze wel, die niet meer zo hoog kaatsen, aangezien zij bestemd zijn voor jullie oudjes.

Ze zijn ook langzamer zodat jullie ze nog kunt inhalen als je er een schop tegen geeft.

Ik weet niet wanneer, maar ik kom toch nog eens een keer bij jullie spelen, maar eerst als deze 2e handse ballen 4e handse zijn geworden. Ik hoop dan dat ze vanzelf bij mij terugkomen voor een volgende poging.

De inrichting van jullie welfare peloton gaat ook mij zeer ter harte, waar ik zelf nog geregeld de boogie-woogie mee doe en ik dit de aangewezen sport vind voor blijvertjes. Ik wacht hierbij altijd op het commando „rust” voor ik begin.

Nu hebben mijn brieven daarover een zeer lange weg af te leggen; ik heb jullie gemiddelde leeftijden moeten opgeven, dit in verband met het tempo. Dus je begrijpt, antwoord kan er nog niet zijn, maar je kunt nooit weten.

Zoals je schreef begint jullie leventje weer in rust te komen. Voor de rustige zenuwen van jullie officieren zal ik blijven zorg dragen door middel van jeeps, die er niet zijn of die niet te ver kunnen lopen.

Blijvertje, voor deze keer genoeg. Als het zover is zal ik er zijn met de tranen en de plopperpet.

Meyer.

VERVOLG VERANTWOORDING

H. A. v. W. te H.	7.—	A. v.d. M. te S.	4.—	H. D. A. te G.	1.—
A. H. S. te S.	5.—	G. P. M. te H.	2.50	G. H. te G.	5.50
M. de S. te C.	7.—	J. A. G. M. L. te H.	6.50	G. L. B. te H.	6.—
A. M. C. R. te H.	5.25	A. Ch. L. te R.	8.—	G. J. Kots te S.	2.50
S. S. H. te L.	5.—	J. H. K. te D.	5.—	A. M. v. P. te H.	2.50
A. G. A. D. te R.	4.—	R. A. J. te A.	10.—	A. Z. Jr. te H.	7.—
E. B. te R.	1.50	J. H. te A.	5.—	A. C. A. R. te L.	6.50
E. H. A. te A.	9.—	Fr. v. G. te W.	3.—	Gebres. K. te O.	5.50
G. W. v.d. O. te R.	5.—	A. P. de G. te A.	7.50	B. W. te B.	7.—
P. A. G. te U.	7.25	B. D. te H.	3.—	R. v. K. te A.	4.50
J. de H. te H.	16.—	J. A. B. te T.	3.50	H. Z. te G.	5.—
P. H. H. te D.	7.—	A. J. ter B. te B.	6.—	R. v.d. H. te O.	6.—
A. N. te N.	5.50	A. J. W. te D.	5.—	A. v.d. T. te R.	12.50
J. F. te O.	3.50	E. v.d. W. te A.	1.—	J. v.d. K. te W.	4.50
A. J. v. d. S. te S.	5.—	H. J. W. te S.	5.75	J. A. M. L. te A.	3.50
E. de B. te S.	5.75	B. v.d. V. te B.	4.—	V.H.J.M.v.d.D. te E.	5.—
F. W. D. te R.	6.—	H. R. te W.	2.25	M. P. Peeters te U.	4.—
H. M. L. te H.	3.—	L. Roest te A.	5.—	E. A. R. te B.	5.—
J. A. R. te G.	5.—	A. N. te D.	4.—	G. G. P. Z. te L.	6.—
Ir. G. S. te H.	5.—	H. M. te V.	5.—	K. J. S. te S.	2.—
M.S.M.S.v.d.L. te M.	6.50	H. v. L. te A.	6.50	J. A. P. v. M. te V.	2.—
A. W. S. te D.	1.50	G. L. te T.	5.—	T. den B. te A.	3.—
P. S. te R.	5.—	J. v. K. te N.	5.50	J. S. te J.	2.—
A. J. v.d. V. te Z.	6.—	J. A. K. te A.	10.20	H. S. te R.	2.—
Fr. G. te S.	5.—	F. C. P. K. te H.	1.75	D. H. W. te Z.	2.—
J. A. B. te S.	5.—	R. W. K. te U.	2.50	G. V. te B.	2.—
H. H. te H.	5.—	G. J. te E.	200.—	J. A. v. M. te G.	5.—
I. H. D. te A.	1.50	A. H. te D.	4.—	C. v.d. B. te M.	3.50
S. J. P. W. te A.	5.50	J. v. H. te H.	5.—	F. H. te E.	2.50
J. L. G. te R.	5.50	H. v. H. te H.	1.—	A. v. G. te H.	3.50
J. v. E. te R.	5.25	L. A. v. G. te R.	12.75	P. L. te E.	1.—
M. J. W. te D.	3.75	N. J. H. S. te A.	4.—	G. v. d. M. te L.	5.—
H. J. de R. te H.	4.30	P. R. te Z.	1.50	P. F. W. te S.	3.—
M. W. H. te H.	4.—	R. M. te S.	2.50	J. T. te A.	5.—
W. D. te H.	5.—	H. L. te B.	2.50	L. A. te M.	2.50
W. A. M. v. D. te B.	4.25	J. S. D. te A.	5.—	C. J. A. te S.	5.—
A. F. D. te S.	8.—	J. R. te Z.	3.—	J. de M. te N.	3.—
G. P. A. B. te B.	5.—	J. v. d. W. te H.	2.50	J. de C.-Z. te A.	11.—
G. v. d. B. te L.	9.25	J. W. te A.	2.50	G. K. te D.	2.—
C. B. te B.	5.75	A. Th. v. B. te O.	5.—	C. J. B. te A.	2.—
J. A. B. te F.	5.50	N. J. O. te W.	7.—	H. W. Th. K. te W.	1.—
J. H. F. Z. te N.	13.—	J. G. R. te S.	5.—	A. M. S. te L.	3.—
J. W. te E.	2.—	H. K. te H.	5.—	P. O. te G.	3.—
J. W. te H.	17.—	J. P. B. te L.	5.—	W. F. W. te B.	5.—
I. W. te H.	2.75	W. F. D. te G.	5.—	A. H. O. te R.	2.50
P. V. te S.	24.90	B. V. te H.	5.—	Th. W. H. te R.	3.50
A. Ch. V. te A.	5.25	F. L. te B.	3.—	N. N.	1.—
R. J. A. S. te A.	5.75	G. H. N. te V.	5.—	N. N.	1.10
A. F. Riede te S.	17.75	F. A. v. S. te H.	5.—	Ph. v. R. te D.	3.50
F. B. te H.	4.50	L. J. B. te M.	5.—	P. v. d. P. te V.	5.—
K. v.d. P. te G.	5.—	A. P. H. te S.	2.50	S. O. te A.	5.—
C. M. te A.	5.—	L. R. te H.	3.25	A. v. d. V. te H.	5.—
J. M. te V.	5.75	Diversen te H.	7.90	P. K. te K.	6.—
A. B. S. v. L. te H.	1.—	K. B. te O.	2.50	G. F. M. te L.	5.—
J. de K. te V.	2.50	J. P. de V. te A.	5.—	H. R. te A.	5.—
A. K. te H.	5.—	L. V. te E.	4.—	J. W. K. te L.	3.50
C. J. J. K. te H.	3.05	P. H. J. P. te W.	3.—	D. v.d. D. te E.	1.—
J. W. K. te S.	4.50	R. M. te S.	10.—	E. C. V. te D.	5.—
P.A.J.M. de J. te B.	2.50	G. M. te L.	0.50	D. J. S. te D.	5.—
K. A. H. te A.	2.50	A. E. te R.	1.—	P. v. d. B. te V.	2.50
M. v. H. te B.	5.—	H. R. te H.	5.—	M. J. K. te O.	1.—
J. H. te T.	5.—	G. W. de B. te D.	1.—	O. W. te T.	2.50
J. K. de G. te H.	5.50	W. A. v. H. te H.	0.50	O. L. B. te G.	5.—
J. G. te H.	20.05	M. C. H. te Z.	2.50	L. B. B. te R.	5.—
A. D. D. te W.	6.50	N. N.	1.25	L. G. J. E. te R.	6.—
J. D. te S.	4.—	D. J. V. te A.	4.—	J. A. V. te K.	5.50
A. C. te V.	5.75	G. H. te R.	5.50	Gebres. v. G. te E.	20.45
A. A. B. te G.	2.25	H. R. te H.	5.—	J. N. M. W. te T.	5.—
M. W. te A.	5.50	H. N. J. G. te A.	5.—	M. J. L. te O.	5.—
Mr. P. K. H. te V.	6.25	H. J. W. te D.	3.50	P. J. D. te A.	2.50
J. J. B. te S.	4.50	A. W. de L. te N.	1.—	J. M. K. te H.	5.—
H. W. v.d. W. te A.	6.—	J. C. W. te A.	4.—	H. E. te B.	5.—
Th. M. S. te V.	2.50	Jac. F. te O.	6.—	J. J. V. te K.	6.—
C. J. F. St. M. te H.	4.10	L. A. J. de V. te B.	1.—	J. de W. te B.	2.50
Gebres. S. te B.	3.—	Th. M. W. te A.	2.50	G. S. te B.	5.—

Totaal-generaal f 2376.43

Spiegel der eigen historie

BAPAK

Waar en wanneer Bapak bij onze compagnie is gekomen, kan ik me niet meer herinneren. Het kwam wel meer voor, dat draagkoelies, na het beëindigen van een zuiveringsactie zich bij de inlandse kolonie aansloten. Misschien was hij van een andere compagnie overgenomen, wat geen zeldzaamheid was bij het verwisselen van posten. Hoe dan ook, op zekere dag stond er een oud manneke in de keuken, een vriendelijke kobold met kleine pientere oogjes, een weelde van wit haar en een belachelijk klein sikje. Met een grote stok, die in zijn fijngevormde handen niet thuis hoorde, stond hij in een zwartberookte wadjang met rijst te roeren. Maar wat het meeste opviel bij deze vreemdeling, was de diepe goedheid en waarachtige vriendelijkheid, die over zijn rimpeelig oud-mannetjes gezicht gespreid lag. Het duurde niet lang of hij werd door al het inlandse personeel dat ons op onze zwerftochten over West-Java volgde, beschouwd als hun voorspreker en raadsman. Vanaf het eerste ogenblik werd hij Bapak, vader genoemd, en dat is zo gebleven tot het einde. De lekkerste hapjes waren altijd voor Bapak en de mooiste tiker werd voor hem als slaapmatje gereserveerd. Was er ruzie tijdens een oobbelspelletje, waren twee baboes in onmin over het bezit van een nieuwe badjoe, Bapak velde zijn oordeel en herstelde de vrede in de inlandse verblijven. Ook in liefdes-aangelegenheden werd zijn raad ingewonnen en het was geen zeldzaamheid, als Bapak een overmoedige djongos hardhandig aan het verstand bracht dat de liefde van twee kanten moet komen.....

Bapak was stokdoof. Op alle vragen wist hij maar een antwoord te geven: Soemoehoen-die zangerige bevestiging in de klankvolle Soedanese taal. In alle opzichten verschildte hij van de overige werkkrachten in ons kampement. Nooit sprak iemand hem aan met het harde, bevelende „kang”. In zijn manieren had hij iets van de beleefdheid van een kellner, zonder echter ooit onderdanig vriendelijk te zijn. Over het algemeen waren wij joviaal tegen het inlandse personeel. De juiste afstand, die de oud-Indisch gasten altijd wisten te bewaren, hadden wij nog steeds niet gevonden. Het gevolg was dan ook, dat de bedienden al te familiair werden. Bapak behoorde echter nog tot de oude generatie. Nooit vergat hij om die typisch Soedanese buiging te maken als hij een van ons passeerde. Nog in een ander opzicht behoorde

Bapak tot de oude generatie: Bapak was godsdienstig, diep godsdienstig. Iedere dag begon hij met gebed en nooit vergat hij op de vastgestelde uren zijn vroom hoofd naar het Westen te buigen. De rest van de bedienden leefden in volslagen heidendom.

In de keuken hield Bapak het niet lang uit. Onder het roeren in de dikke soldatenpap stond hij te dromen en vergat het vuur brandende te houden. Maar de kok, die anders ongenadig achter de keuken-koelies heen zat, kon op de oude man onmogelijk kwaad worden. Bapaks glimlach ontwapende iedere berisping. Toen iemand dan ook ontdekte, dat Bapak de kunst van het haarknippen verstond, werd hij tot compagnie's kapper bevorderd. Van de kwartiermeester ontving hij een schaar en tondeuse. Geen violist kan ooit meer zorg gehad hebben voor zijn Stradivarius dan Bapak voor zijn verchromde kappers-attributen. Met behulp van enige soldaten richtte hij zijn kapsalon in. Chinese platen in afschuwelijke zoete kleuren sierden de wanden. En zo begon Bapak zijn nieuwe loopbaan.

Onze Soedanese vriend was een van de weinige inlanders, die nog niet geëmancipeerd waren. Hij sprak niet over „socialisme” en droeg geen Amerikaanse khaki-broek met een vouw. Om zijn smalle lenden drapeerde hij de kain en zijn mooi hoofd was omwikkeld met een doek. Het woord „Merdeka” had hij alleen nog maar gehoord uit de mond van hysterische jongemannen, die des nachts onder enerverend geschreeuw ons bivak aanvielen. Naast het geloof in Allah kende hij alleen maar een onwrikbare trouw aan Radja Wilhelminia.

Met open monden luisterden de jonge inlanders naar zijn verhalen over koninginnefeesten, zoals die vroeger in de kampong gevierd werden. Met de overtuigingskracht van een oud man die veel heeft meegemaakt schilderde hij voor hen het tafereeltje van een vreedzame kampong, die drie volle dagen feest vierde ter ere van de verjaardag van een vrouw, die men nog nooit gezien had, maar die als geen ander vereerd werd. En deze jonge mensen, die opgevoed waren in haat tegen de Nederlanders, en meer brandende dan feestvierende kampongs hadden gezien, werd meer begrip bijgebracht voor de Nederlanders dan brallende radiowagens en goedbedoelde distributie van kleding vermochten.....

Voor Bapak was iedere Nederlander nog een

„toean” die met de grootste eerbied moest benaderd worden. Knippen betekende voor hem een ceremonie. Hij raakte het hoofd van zijn klant nooit aan, alvorens verlof gevraagd te hebben. Dan legde hij zijn slanke handen langs de slapen alsof hij ons zegende. Nooit praatte hij onder zijn werk. Hij keek maar in de gebarsten spiegel waar het weer in zat en lachte zijn oudemannen-grijns. Het geld nam hij in ontvangst met de waardigheid, waarmee een dokter zijn honorarium incasseert.

Op zekere dag kregen wij opdracht een nieuwe kampong te bezetten. Na een lange en zware tocht trokken wij het verlaten dorp binnen. De bevolking was de bergen ingevlucht, bang als zij was voor repressailles die hen door de vroegere T.N.L.-bezetting waren voorgeschilderd. Het was een welvarende kampong. De meeste huizen waren gedeeltelijk opgetrokken uit stenen. Op de ruime aloen-aloen stond een prachtige moskee. Maar die moskee was nu leeg..... Alles verkeerde nog in dezelfde toestand, waarin de kerkgangers het gebedshuis in allerijl verlaten hadden, toen verschrikte dorpsbewoners, die op de sawah's aan het werk waren, kwamen berichten, dat de Tentara Blanda over de bergen naderde. Voor ons betekende de verlaten kampong het zoveelste fiasco. Een hele hete dag hadden wij onze vermoeide en angstige lichamen voortgesleept over onbegaanbare bergpaadjes. Tot driemaal toe waren we een wildstromende kali overgetrokken die door sluipschutters onder vuur gehouden werd. Tegen de avond barstte de hemel open, eindeloze stortregens veranderden de stoffige paden in glibberige modderbaden, waarin wij het liefste zouden neervallen om te rusten..... rusten..... Maar alles zou goed gemaakt worden door de verheugde gezichten van bevrijde kampong-bewoners. Zo dachten wij tenminste..... Maar de kampong was verlaten. Wij waren gekomen om mensen te bevrijden, die niet bevrijd wilden worden.....

Het verdroot Bapak erg, dat hij nu zijn dagelijkse kerkgang niet meer kon doen. Want ook de hadji was immers gevlucht. Maar op zekere avond toen de zon in een rode mantel wegkroop achter de reeds zwarte bergkammen, klonken over het uitgestorven dorp de sonore slagen van de bedoeg, de met geitenvel bespannen gebedstrommel, waarmee de gelovigen worden opgeroepen. Hoog in de kleine minaret, gehuld in een witte gebedsmantel zong Bapak zijn avondroep over een kampong zonder gelovigen. Iedere avond opnieuw herhaalde hij die oproep. Zij echode door tot hoog in de bergen, waar kleine lichtjes getuigden van de aanwezigheid van de gevluchte kampongbewoners. En wat lanre good-will-patrouilles en dringende aanplakbiljetten niet konden bereiken, dat bereikte Bapak met zijn aanhoudend gebed: de bevolking keerde terug, langzaam maar zeker.

Bapak ging hen tegemoet, sprak met hen en hielp mee het verdwaalde vee op te sporen. 's Morgen was de passar weer bevolkt met handeldrijvende inlanders en 's avonds vertelde de gamelan van helden uit oude tijden.

Op de duur werd Bapak de tussenpersoon en politieke voorlichter van de kampongbevolking. Toen de hadji weer terug kwam, moest hij zijn hoge plaats in de minaret weer afstaan aan de priester. En Bapak ging weer naar zijn kapperszaakje.

Toen op die noodlottige avond kwam het einde. Bapak was 's avonds weer eens de kampong in geweest om er een praatje te maken, een lekker etentje te verschalken of om zomaar te genieten van een rustige avond. Want Bapak was overal welkom en de ereplaats op de rustbank werd altijd voor hem ingeruimd. In die tijd begonnen de rondzwervende benden steeds brutaler op te treden. Geen nacht ging voorbij of de sterrenhemel werd rood gekleurd door brandende kampongs. Kamponghoofden die met de Nederlandse troepen samenwerkten werden op de meest afschuwelijke wijze vermoord. Dag en nacht trokken patrouilles de omgeving af zonder ooit contact met de vijand te maken. Vanaf de bergtoppen gaven de bendelieden elkaar de positie van de Nederlanders door, zodat wij bij aankomst in de bedreigde kampong slechts de trieste overblijfselen van uitgebrande huizen vonden. Het was een geestdodend spel van kat en muis, waarbij onze troepen zich meer en meer misbruikt voelden. Om de taak van de wachtposten in het bivak te vergemakkelijken was in de kampong een avondklok ingesteld. Iedere bewoner was het verboden na zonsondergang buitenshuis te komen.

Bapak, die goeie, ouwe Bapak had de order echter niet gehoord. Tegen middernacht, juist toen de kamponghonden begonnen te blaffen en de wachtposten de pal van hun geweer omlegden, schuifelde hij tussen de dicht opeen gebouwde huisjes terug naar het bivak. Een sommatie! Maar Bapak liep door, want Bapak was immers doof..... Toen schoot die schildwacht..... En Allah wilde, dat dit schot in het nachtelijk duister lukraak afgevuurd, het hart trof van onze beste Soendanese vriend.

Nu ligt Bapak op het kleine kampong-kerkhofje, daarboven op die heuvel, waar hij zo vaak stond uit te kijken of de patrouille al op de terugweg was, of om te turen naar de hoge bergruggen, waar hij wist, dat de gevluchte kampongbewoners huisden.

Bapak is dood, maar de herinnering aan deze zoon van dat vriendelijke Soendanese volk zal ons bijblijven. Om hem en om al die andere Bapaks die onze troepen in Indonesië vergezelden, zullen wij altijd van dit land blijven houden.

(Uit de Gelderlander)

Ho denken Legionnaires erover!

Makkers,

De laatste aflevering van Oud-Wapenbroeders, waarin een bijdrage voorkomt over De Toekomst, is voor mij een aanleiding mijn ball-point eens ter hand te nemen.

Ik ben geen socialist, voel veel voor het socialisme, maar niet voor de uitwassen daarvan. Ik behoor tot geeneen politieke partij en heb dan ook gestemd op degene, die het Nationale belang stelt boven het partijbelang.

Maar er is iets, dat me zeer getroffen heeft. Ik ben nu bezig, na een bijna 35-jarig verblijf in Indië, mijn eigen land eens te leren kennen.

Het vorige jaar heb ik een maand lang op de Veluwe rondgetoerd, op de fiets, een dikke 800 km. Rustig aan verslonden, dit jaar waren het er ruim 1000, van Den Haag uit. Ik heb mijn ogen en oren zo goed mogelijk de kost gegeven. Wat is ons eigen landje, vooral in de maand Juni, toch mooi. Men behoeft heus niet de grenzen over te gaan om van de mooie natuur te genieten, tenzij men bepaald bergen willen zien, want die hebben wij nu eenmaal niet.

Men noemt ze bergen, b.v. de Lemelerberg bij Ommen, maar dat zijn in wezen maar molshopen.

Dit ter inleiding, want het gaat mij om heel wat anders.

Ik heb gezien hoe arm ons land geworden is. De prachtige buitenplaatsen en kastelen, herinneringen uit mijn jeugd, staan er groten-deels nog wel, maar men moet niet vragen in welke toestand.

Vele ervan verwaarloosd, vele in verval, vele onbewoond, vele omgezet in vacantie-oorden, rusthuizen e.d.

Waar zijn al die eigenaars gebleven? Eigenaars, die met hun inkomen dat alles onderhielden en..... *die hun geld in de onmiddellijke nabijheid lieten rollen, waardoor anderen weer verdienden* b.v. kruideniers, bakkers, banketbakkers, tuinlieden, enz. enz.

Wat dat betreft heb ik van de Veluwe, van Overijssel, van de Geld. Achterhoek een trieste indruk mee naar huis genomen.

Wat ik wel aangetroffen heb, welvarende en goed onderhouden boerderijen. De boeren, in het algemeen gesproken hebben het ook zo slecht nog niet, al wordt voor velen van hen de spoeling ook dun als ze een gezin hebben met vele zoons, die in het boerenbedrijf ook hun bestaan moeten zoeken.

Daartegenover staat, dat een boer weet wat werken is, vooral in de zomer. 's Morgens om 5 uur het huis uit en 's avonds om 6 à 7 uur pas thuis!

Hier geen 8-urige werkdag, geen stakingen e.d., maar werken en nog eens werken, in 't zweet des aanschijns.

Ons land moet, zonder Indië, weer vooruit en dat kan niet met een 8-urige werkdag. In Indië, en dat nog wel in een ander klimaat, dachten we niet, hebben we nooit gedacht aan een 8-urige werkdag.....!!

Aan de Veluwe, Overijssel en de Achterhoek heb ik kunnen zien, dat men de bekende kippen met de gouden eieren geslacht heeft en het ergste is, men gaat er helaas mee door. En als die kippen op zijn, wat dan?

Arme jeugd, die dat te verwerken krijgt.

Enige malen heb ik met eenvoudige mensen daar gepraat en ontstellend was het steeds te ontdekken, hoe weinig begrip men had omtrent 't geen zich, door toedoen van het buitenland en van enkele politieke partijen in Nederland, zich had afgespeeld in de zaak Nederland-Indonesië en wat daarvan de gevolgen geweest zijn voor beide partijen.

Dit sluit geheel aan bij 't geen ik twee jaar geleden meemaakte bij een kapper in Den Haag. De baas van de zaak, pratende met een cliënt, had het over die arme, door ons zo onderdrukte Indonesiërs en vergeleek — schrik niet — onze houding met die van de Amerikanen in hun negervraagstuk.

Ik vroeg hem toen: „Als daar op die bank een Amerikaan zit en er gaat een pikzwarte neger naast hem zitten, wat zal die Amerikaan dan doen?”

„Oh, meneer, die staat op en gaat ergens anders zitten”.

„Nu zit ik daar b.v. en er komt een Indonesiër naast me zitten, wat zal ik dan doen?” (De kapper weifelde): „Dat weet ik niet meneer”.

„Welnu, dan zal ik die vraag beantwoorden en wel ik ga gezellig met deze Indonesiër over zijn geboorteland praten”.

„Ja meneer? Maar dan hebben ze me steeds verkeerd ingelicht”.

„Juist kapper! En daarom, een volgende keer niet meer praten over dingen waarvan U niets weet”.

A. M. Sierreveld

Oud-Luit. Kolonel K.N.I.L.

Vorenstaande was neergeschreven vóór ik er erg in had. Ik wilde er echter nog wat aan toevoegen!

't Volgend jaar gaan de huishuren omhoog. Billijk, onomstotelijk billijk.

Maar daaraan vast zit een vierde loonsverhoging van 5% voor de werkende Nederlanders; wat de kleine rentenier met zijn zuur verdiende spaarduitjes moet doen en de gepensioneerde, die aan éénmaal vastgesteld pensioen vastzit, daarover zullen we het maar niet hebben.

Intussen heeft men in luttele jaren dan toch maar een totale loonsverhoging van 20%

meegemaakt! Dat geld moet toch ergens van daan komen.

Een winkelier, die alleen zijn waren aan zijn gezin verkoopt, gaat failliet, hij moet naar buiten verkopen, van buitenuit moet 't geld zijn winkel binnenkomen. Hoe meer hij naar buiten verkoopt, des te voordeliger voor hem. Zo ook Nederland.

Nederland moet naar buiten verkopen, exporteren, zoveel mogelijk dollars, ponden en Zwitserse francs verdienen. Verkoop in 't binnenland alleen geeft geen zilveren winst. Voor die dollars enz. kan Nederland weer de zo nodige grondstoffen voor de industrie in het buitenland kopen. Met onze zo zwak staande gulden (zwak sedert het verlies van Indië en niet dus Korea!!!) gaat dat niet.

Ergo er moet meer geproduceerd worden voor de uitvoer, ergo er moet harder en dus ook langer gewerkt worden, daaraan valt niet te ontkomen, anders wordt de débacle, waarvoor we staan, of liever, waar onze jeugd voor staat, al groter en groter.

Pracht erfenis, die we onze kinderen nalaten, niet? Wat zullen ze ons loven en prijzen! Maar hier zijn we helaas aangeland bij 't heilig huisje van de arbeider, die eenmaal verkregen rechten niet meer prijs geeft, al gaat zijn land, zijn nageslacht erdoor te gronde. *Après nous le déluge!*

Hij kan en moet zijn verworven menswaardig bestaan behouden, natuurlijk, maar als het land in nood is, kan hij en moet hij ook meehelpen er weer bovenuit te komen.

Menig minister werkt harder dan de 8-urige werkdagarbeider. Overdag bureauwerk en talloze conferenties en 's avonds de nodige stukken mee naar huis, waarvoor hij overdag geen tijd heeft kunnen vinden.

Laten we ons niet blind staren op cocktailparties e.d., en zelfs daar wordt gewerkt en worden er zaken besproken en afgehandeld. Ik herinner me een gesprek met een van mijn leerlingen bij de K.L.M. (Opleiding Indonesian Garuda-Airways) toen de derde loonronde er door was.

„Ja maar beste kerel, waar moet die 5% vandaan komen?”

„Dan motte ze 't kapitaal maar aanpakken”. Het bekende antwoord. De kip, die de gouden eieren legt, moet maar om zeep gebracht worden, al is het staatskapitaal. Wat er dan later gebeuren zal? *Après nous le déluge.* De rest van het gesprek zal ik maar niet weer geven, maar tot mijn genoegen heb ik kunnen constateren, dat de rest van de klas zijn hoofd zat te schudden, niet over mij, maar over hem.

De tijd van de klassenstrijd, die inderdaad een reden van ontstaan had, is voorbij, het zijn nu alleen nog maar kleinigheden, waar het om gaat.

Degene, die zich interesseert voor „Morele Herbewapening” stelle zich door leetuur daarover maar eens op de hoogte en dan zal hij ontdekken, hoe werkgever en werknemer elkaar beginnen te begrijpen.

Siereveld.

Kolonel Huiting naar Nw. Guinea

Geachte Redactie,

Met veel belangstelling lees ik steeds Uw artikelen over Nieuw-Guinea. Het is mij bekend, dat onze Nederlandse Militairen het daar lang niet gemakkelijk hebben.

Daarom verheugde het mij zeer voor enkele weken geleden te lezen, dat tot Cdt, K.L. Nieuw-Guinea was benoemd de Lt. Kol. der Infanterie D. Huiting, in de rang van Kolonel. Genoemde Kolonel Huiting is reeds tweemaal als militair in Indië geweest. Van zijn eerste verblijf in Indië is mij niets bekend. Tijdens zijn tweede verblijf in Indië was hij Chef-Staf van de roemruchte oude W-brigade (toen nog uitsluitend O.V.W.-ers). Daarna werd hij, na de bevordering van de onvolprezen KNIL-Kolonel Meijer tot Cdt. B-Div., Cdt. van de even roemruchte V-Brigade in de rang van Kolonel. Ik heb hem tot aan zijn vertrek naar Holland regelmatig van zeer nabij meegemaakt. Deze Kolonel is een Vader voor de troep, een zeer hoogstaand mens, wien de belangen van zijn militairen van laag tot hoog zeer na aan het hart liggen. In 1948 is hij teruggegaan naar Holland en Cdt. Infanterie Kaderschool geworden. Thans vertrekt hij met zijn vrouw voor 2½ jaar naar Nieuw-Guinea. Mevrouw Huiting heeft evenzeer een grote tropenervaring en evenzeer heel veel belangstelling voor de militairen.

In 1949 kwam ik thuis en ben in September 1950 getrouwd en stuurde Kolonel Huiting een ondertrouwkaart. De Kolonel kwam ons op onze receptie persoonlijk gelukwensen, terwijl ik maar een doodgewoon o.o.-tje was en in een heel andere plaats woonde. Dit typeert Kolonel Huiting. Het verheugt mij daarom zeer, dat onze jongens in Nieuw Guinea zo'n hoogste Cdt. krijgen. Ik ben er van overtuigd, dat dit onze K.L. in Nieuw-Guinea ten goede zal komen.

Ter gelegenheid van Zijn verjaardag, werden namens 't Veteranen Legioen Nederland gelukwensen gezonden aan Z. K. H. Pins Bernhard. Van Zijn Adjutant ontvingen wij het volgende antwoord:

In opdracht van Zijne Koninklijke Hoogheid de Prins de Nederlanden moge ik U en de leden van Uw Legioen hartelijk dankzeggen voor de gelukwensen, aangeboden ter gelegenheid van de verjaardag van Zijne Koninklijke Hoogheid.

de Prins der Nederlanden
De Adjutant van Z.K.H.
De Majoor,
C. C. Geertsema

GROFHEID

In de Rubriek „Lees en Vergeet” in de Linie dd. 25-7-1952 komt het volgende stukje voor:

Voor werkzoekende Ambonnezen knipten wij de volgende advertentie uit de Echo van Noord-Limburg:

Gevraagd
Zwarte Bessenplukkers
H. Litjes
Schadijk 1.

Nu kan ik wel lezen, doch deze grofheid niet vergeten. Wanneer de „Linie” zich gedrongen voelt commentaar op advertenties te geven, dient de redactie zich van grofheid te onthouden. De Redactie van de „Linie” moet duidelijk zijn, dat een dergelijke grofheid door het Nederlandse volk beslist niet geaccepteerd wordt.

Den Haag.

P. J. G. A. Ego
Vreeswijkstr. 577

Het legioen in de pers

Zo nu en dan zullen wij in deze rubriek het oordeel van de pers over het Legioen of haar daden doen horen.

Zo knipten wij uit «De Gazet» van Limburg:

Tentoonstelling Indische Kunst

Talrijke uit Indonesië gerepatrieerden en belangstellenden woonden Zaterdagmiddag de opening bij van de grote en mooie tentoonstelling «Indische Kunst», ingericht in de zalen van het R.K. Militair Tehuis aan de Brusselsestraat. De heer Ch. Smitshuizen verwelkomde als voorzitter van het Veteranen Legioen Nederland, afdeling Maastricht, de aanwezigen, w.o. de burgemeester. Weth. Gijbels, Overste Adam, Ridder M. W. O. Hulspas, mr. Hustinx, president van de rechtbank, Notaris Groumars, mr H. Hagen als secretaris van Oost en West en Generaal Bongers, die de plechtige opening verrichtte.

«Ik ben blij, dat er nog steeds een hechte band bestaat tussen de mensen die in Indonesië hebben gezeten. Ik ben er eveneens over verheugd dat, welke de bittere ervaringen ook geweest zijn, er onder deze veteranen nog zo'n levendige en sympathieke belangstelling bestaat voor wat dat prachtige Indonesië aan kunst en cultuur opbracht». Generaal Bongers was er dan ook trots op deze zeer bijzonder geslaagde expositie te mogen openen. De heer Smitshuizen dankte uit naam van allen die aan de inrichting dezer expositie spontaan hun medewerking hadden gegeven.

Tijdens de rondgang merkten wij nog op de Eerw. Heer Joosten, Directeur van het Militair Tehuis en Kolonel Paulissen, Hoofd Bescherming Burgerbevolking Limburg.

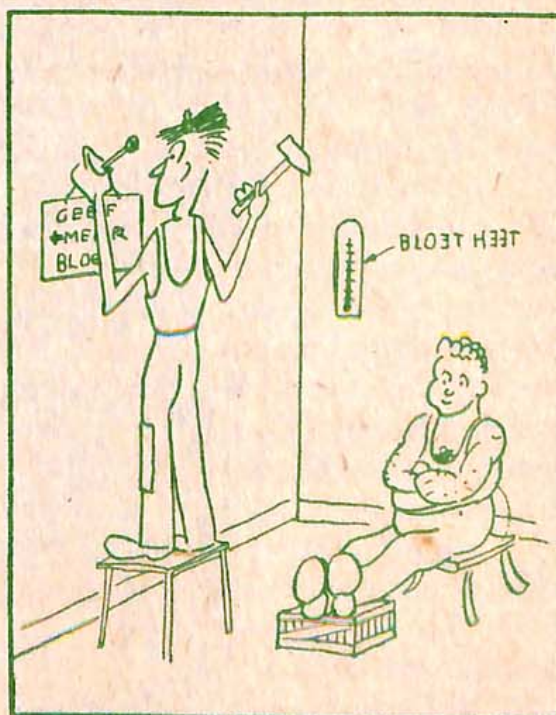
Ook de actie 12 trok de belangstelling. Elseviers weekblad meende zelfs in haar argeloosheid dat zij deze actie geleid had. Wij zullen daar geen woorden over vuil maken. 't Gaat ons om de zaak, niet om de eer. Dat zijn we nog altijd gewoon. Een inzender in het Nieuws van de Dag meende echter dat ons te kort was gedaan:

„Actie Twaalf”

In de Telegraaf van 7 Augustus j.l. las ik de verheugende mededeling, dat 3 Nederlanders in Indonesië zijn vrijgelaten. Een en ander zou het gevolg zijn van een persactie hier te lande en van de Nederlandse bladen in Indonesië. Ook de hongerstaking van de gevangenen wordt als een van de oorzaken genoemd. Jammer is het, dat de „Actie Twaalf”, georganiseerd door het „Veteranen Legioen Nederland” niet naar voren werd gebracht. Meer dan 9.000 mensen, uit alle lagen der bevolking, tekenden een door dit legioen opgestelde petitie aan Dr Drees, waarin om een krachtiger houding werd verzocht. Het zou vollediger zijn ook genoemde actie even te memoreren.

A. J. Doorneveld.

Legionairs, die menen iets belangrijks te lezen in een of ander blad over hun Legioen, worden verzocht dit op te zenden aan de redactie met vermelding van blad en datum.

NEUT: ZOUWE ZE MIJN BLOED WILLE HEBBE?

TAAIE: WELNEE AS ZE JOUW BLOED BUEN AN DER INSE LICHAAM SPUITTE GAAT'IE OOK VAN DIE ROTVRAGE STELLE EN DAT VIND DE REGERING NIE GOED.

BRIEF

van een veld-aal

't Is er niet beter opgeworden. Nee, absoluut niet.

Toen we buiten Nederland waren, hebben we gekankerd. En behoorlijk. En dat moest ook. En toen zijn we teruggegaan. Met verlangens. Met nieuwe plannen. Met idealen. Dat is een paar jaar geleden.

En wat is er van over? Is er nog wel iets van over? Bij mij niet veel meer. Laat ik eerlijk zijn. Niets meer. En 't is er niet beter op geworden. Met mijn stemming, met mijn humeur, met mijn toekomstverwachting.

In Indië liep ik een uur per dag te chagrijnen. Als ik nu niet oppas, de hele dag. En ik weet, dat het niet mag en niet goed is. Dat ik er niets mee opschiet en voor anderen een stuk verdriet ben.

Maar ik ben zo stom, om altijd maar weer naar de mensen, te kijken, het van mensen te verwachten. Te denken, dat de mensen het uiteindelijk te vertellen hebben. Ik vergeet naar boven te kijken. In Indië heeft me dat vaak getroost. Te kijken naar die Sterrenhemel in zo'n tropische nacht. Te weten, dat God die sterren leidt en in Zijn handen heeft. Dat God die sterren bij name kent, zoals Hij ook mij kent . . . en mijn plaats weet.

We moeten meer naar boven kijken. We weten dat God ons ziet. Hij ons leven, heel ons leven leidt. Hij de mogelijkheden geeft. Ook ons.

Dat doende, zal 't er beter op worden. En lukt het vandaag dan niet, dan morgen.

Ds H. Heule
oud veldprediker
4-8-R I

BAMBOE

Door 't diepste donker heen

Wie een jaar de verschrikkingen van de Koreaanse oorlog heeft meegemaakt, kan veel vertellen. Hij kan er echter ook over zwijgen — vaak zal dat het beste zijn. Wie ernstig over deze dingen denkt en de daar bot gevierde haat tussen twee ideologieën — want dat is het — huizen, gehele gebieden, en leven en geluk van miljoenen heeft zien vernietigen, wordt stil van ontzetting. Nooit zal ik die eerste dag aan het front vergeten, toen ik met een Amerikaanse infanteriedivisie mee moest voor het maken van foto's. (Ik ging oorspronkelijk als fotoreporter). Het was nog nacht en ik had in drie etmalen niet geslapen. De regen stroomde en de gehele wereld was één modderbrei. Mijn United-makkers zwegen vrijwel de gehele tocht; zij hadden de vorige dag ernstige verliezen geleden. In zware trucks ging het de bergen in, waar het onheilspellend stil was. Plotseling gierde er iets door de lucht en brak de hel los. Van dicht bij en ver af kwam angstwekkend kanongebulder, mortieren blaften en mitrailleurs rikketikten. Inderhaast zochten wij dekking en toen de bui iets geluwd was ging het kruipend het slijkerig terrein in. Ergens in een dal brandde een paar onderkomens en zagen wij de „onzen" zich bezighouden met het verzorgen van gewonden..... en het bergen van doden. Ineens kwam er een man op mij af, zijn uniform onder de modder en gescheurd. Zijn rechterhand bloedde, maar hij was niet gewond, zoals spoedig bleek: 't was het bloed van kameraden..... „Good bye friend! have you....., maar U bent een Hollander. Hé, nieuw hier?" Het was dominee Meerburg, als geestelijk verzorger ingedeeld bij het N.D. V.N. (Ned. Det. Ver. Naties), waarvan een groep hier in gevecht gewikkeld was geweest. Een man, die het gevaar evenmin schuwde als eens ds. Timens; voor de jongens een kameraad in nood, die velen iets

deed begrijpen van de zin van het leven. Een man, voor wie iedere soldaat — evenals voor pater v. d. Vrande — zijn duim omhoog stak. Ik kreeg een lift van ds Meerburg, terug naar ons punt van uitgang. Het was nacht, toen wij langs ravijnen en over modderige wegen „huiswaarts" reden. Het gesprek, dat wij toen voerden, blijft mij altijd bij. „Het is nacht in Korea", zei de veldprediker. „het is nacht in de wereld, omdat de mensen de duisternis liever hebben dan het licht. Miljoenen zwerven langs de wegen, berooid en rampzalig. Men kan vragen naar het hoe en waarom en daarop is maar één antwoord: onze zonde. Maar midden in de wereld staat het lichtende Kruis, door de glans waarvan alle verschrikkingen wijken, als wij er maar voor neer willen knielen en er bij neer willen leggen alles wat ons kwelt. Ik ben wel eens bang, dat de lege kerken 's Zondagsavonds in ons goede Nederland er mede schuld aan zijn, dat het oorlog is in Korea en duister in de wereld".

Nee, er is van Korea zelf niet veel goeds te vertellen. In de maanden, die ik er doorbracht, heb ik ze gezien, de miljoenen, zwerfend langs de wegen. De ellende in hun ogen. Ik heb de sterkste kerels zien beven van angst. Zelf ben ik doodsbenaauwd geweest, als een afschuwelijk einde zo heel dichtbij scheen. Maar wat ik óók gezien heb is de stille glimlach van een stervende makker, die in Inje tegen mij zei: „k heb nooit begrepen, dat een mens zó gelukkig kan zijn als hij..... Jezus kent!"

En dat was ook voor mij de grote waarde van Korea. Aan het front in Korea heb ik door het diepste donker heen het licht van Golgotha's Kruis gezien en eindelijk begrepen, waarom wij ondanks alles Paasfeest vieren.

Bill Carmiggelt.

Ds Meerburg geheel rechts in gesprek.

Tempat Piekerans van Mastufa

Ook de laatste weken heeft Mastufa weer geregeld op zijn tempatje gelegen, zijn krantje gelezen en zijn moede hoofd aan het piekeren gezet. Nu is hij wel een weekje met vakantie geweest en is het toen niet het **eigen vertrouwde tempatje** geweest en enige malen zelfs gewoon de vrije natuur, zo steunende tegen een heuveltje of tegen de voet van een paaltje van artikel 161, maar de krant en de krakende hersens deden hun werk.

Het was over het algemeen maar sof, deze tijd. Ach er gebeurde weleens wat. In Egypte werd de koning gewipt, maar ze hebben tenminste er weer een, die over zestien jaar en vijf maanden de troon kan bestijgen, want bij leven en welzijn wordt hij dan zeventien. In Iran, oftewel Perzië, was er een crisis en een oproer, maar het slot is doorgaan met huilen. Verder Olympische Spelen. Voor ons ook vaak om te huilen, maar dat staat niet sportief.

En in ons eigen goede land was er maar niet anders dan kabinetscrisis, ook al een weinig opwindende zaak. Als je alle berichten en verslagen erover wilt lezen, kan je mooi heel wat tijd zoekbrengen en je kunt er als regel heerlijk bij in slaap vallen. Het is wel precies andersom als bij een hardloophnummer in Helsinki; daar met een rot gang en dolblij als ze het lijntje breken en hier heel rustig aan en ach en wee als het lijntje toch

Legionairs, schrijf in Uw eigen blad
Echter volgende voorwaarden:

schrijf duidelijk;
duidelijk je adres, naam, welke afdeling en titel ingezonden stuk.

stuk gaat. En ook Mastufa vindt dat jammer, want het staat toch niet voor de burens als je land maar geen Regering kan krijgen. Die katjowen er dan ook al behoorlijk over. Het was dan ook vooral die kabinetsformatie die Mastufa aan het piekeren bracht. Daar begon nu Dr. Willem Drees en waarom ging het nu niet? Is me een van de hoofdpunten dat het Christelijk vakverbond geen ministerszetel kreeg. Ja als je zo leest dat het N.V.V. en de K.A.B. er wel een krijgen dan zeg je ook: waarom die wel en zij niet? Hardstikke logisch!

Maar dat piekermachientje ging op volle toeren draaien en toen kwam er uit dat het helemaal niet zo gek was dat ze er geen kregen, maar wel dat die anderen er een moesten hebben. Want is nu een vakverbond een leverancier van landsbestuurders of is het een **vereniging van werknemers?** Zo piekerde Mastufa. Moet iemand minister worden omdat hij een kang is in het verbond of omdat hij een kang is in het regeren. Kijk eens: Mastufa zal nooit zeggen dat een vakverbondsleider geen witte broek aan mag krijgen. Waarom niet? Als hij hem past: Oké!

Maar laten de politieke heren nu gewoon uitkiezen wie ons moeten regeren, wie ze daarvoor de beste mensen vinden, zonder te kijken naar het baantje wat ze bekleden. Is er een professor voor geknipt, een landbouwer, een leraar, een werkgever, een ingenieur, een vakbondleider, of wat dan ook: neem hem. Kijk naar de man en niet naar zijn baan.

Want Mastufa bepiekert zo dat een kabinetscrisis anders wel eens niet in de vier jaar tussen twee verkiezingen zal zijn op te lossen. Want na de vakverenigingen komen straks middenstandsbonden, boerenbonden, werkgeversbonden enz. allemaal vragen om een zetel in het kabinet en wordt de ministerraad een vergadering van vertegenwoordigers van belangengroepjes en is het uit met een politieke lijn. Die is anders nu ook wel eens zoek, maar dat mag de pet niet drukken, officieel hoort hij er nog bij.

En laat die vakvereniging nu niet een bond zijn waar je maar op de knop hoeft te drukken en als een duveltje uit een doosje komt er een minister uit. Nee, een vereniging van arbeiders, die gezamenlijk hun belangen voorbrengen voor lonen, vacaties, sociale voorzieningen. **Geen politieke club.** Als de leden hun invloed in de politiek willen doen gelden kunnen ze genoeg partijen vinden. Mastufa las ook al dat een leider van een arbeidersbond heeft gesproken over vakbonden die de arbeiders beschermen. En dan piekert Mastufa zo dat die bond dus boven de man gaat staan, niet meer iets is waaraan hijzelf meedoet en meepraat, maar een doodgewone baboe. En dat daarom die meneer een leider wordt genoemd en geen voorzitter.

Voor Mastufa deugt er weer niets van. In de politiek, een vakverbond en een jonge meid wil hij zo graag een goede lijn zien.

Zij, die interesse hebben om uitgezonden te worden naar Indonesië voor kortere of langere tijd, als technische, administratieve of ongeschoolde kracht en reeds tropenervaring hebben en bij voorkeur ongehuwd zijn, gelieven hun uitvoerige sollicitaties (o.a. godsdienst, leeftijd, sport, liefhebberijen, enz.) met foto's en copy getuigsschriften (géén originele) te richten aan het Secretariaat der Redactie onder nr.: 1.

Fa. Courville te Den Haag, Papierwaren, Drukwerk, Cartonnage, vraagt voor de steden Rotterdam, Amsterdam, Utrecht, Haarlem, Arnhem en Leeuwarden, verder voor de provincies Utrecht, Gelderland, Brabant, Limburg, Drente, Overijssel, Zeeland en Friesland energieke vertegenwoordigers voor de papierwaren en cartonnage branche.

Zij, die Legionairs zijn en over voldoende werklust beschikken, genieten de voorkeur.

Kennis in deze branche wel gewenst, doch niet noodzakelijk. Er is gelegenheid tot scholing in deze branche. Brieven te richten aan het Secretariaat der Redactie onder nr.: 2.

OVER DE SLOOT

Uit een brief van G. v. d. Meulen, Breedstraat 55 Leeuwarden.

Ik wou jullie wat vragen. Ik heb altijd bij het K.M.G. gediend in Indië met als onderdeel de V.M.M.a's o.a. te Batavia, Tjilatjap en Medan. In Batavia had ik een sobat uit Soesterberg of Soestdijk. Wij noemden hem de BEDJA. Zijn eigen naam weet ik niet meer. Kan in Oud-Wapenbroeders niet... Wie helpt van de Meulen aan het adres van BEDJA. De band moet weer gebonden worden.

Legionair H. G. W. van Zoelen, p.a. de Kempenaerstraat 32hs te Amsterdam heeft een origineel demob-insigne van de K.L. gevonden. Terug te bekomen bij het gemelde adres.

Wie kan mij het adres verschaffen van Res. Lt. Kol. H. Kroes (Bat. Cdt. 4—2 R.I.) om bij hem te informeren naar de uitgave van het op de „PASTEUR” toegezegde bataljons-gedenkboek.

Wie kan mij verder inlichten over de verantwoording van het 2 R.I. FONDS??? Ter toelichting diene, dat het 2 R.I. Fonds over een aanzienlijk bedrag beschikte bij ons vertrek uit Indië, hetwelk ten bate zou moeten komen voor de ondersteuning van achterge-

bleven verwanten van gesneuvelde en invaliden van 2 R.I. Bovendien was een bedrag uitgetrokken voor een herinneringsboek. Sinds 2 jaar heeft Legionair J. Hemminga Jr., Berberisstraat 43 te Den Haag niets vernomen. Wie licht hem even in?

Onze vriend E. J. Marsman, Dr. Jan Berendstraat 64 Nijmegen, reeds lang ziek, is door al zijn lees-materiaal heen. Kerels duik in jullie kasten, je weet het adres en Marsman duikt zijn bed uit van blijdschap voor al dat materiaal.

Legionair A. van Bommel, Zomerszorgelaan II/2 in Bloemendaal, wil graag met zijn vrouw naar de Belgische Congo. Heeft echter voor dit doel relaties nodig, hulp, advies, etc. Wie helpt hem? Heeft iemand gegevens? Bericht dat zo gauw mogelijk. Legionairs zijn niet voor een gat gevangen.

Wie helpt legionair in eigen timmerbedrijf aan werk?? Allerhande timmerwerken worden door ons op de meest vakkundige wijze uitgevoerd.

H. J. Liefstink,
Heinoscheweg 84, Wijhe (O)

De onuitgegeven brochure

(memoires van Lt. Admiraal b.d. C. E. L. Helfrich)

Vervolg

Door een betreurenswaardig misverstand is na nummer 14 het vervolg van deze brochure achterwege gebleven. Wij achten het echter alleszins lezens- en wetenswaardig en willen het onze lezers dan ook niet onthouden. Wij maken hen en de Admiraal hierbij onze excuses voor het begane verzuim.

Dan — in 1947 — „Linggadjati”. Bij Cheribon. Er was toen een „commissie-generaal”, met de oud-minister-president Schermerhorn aan het hoofd. De Britse troepen waren eind 1946 weg. Wij waren baas in eigen huis. Mis; bij art. 1 van de ontwerp Linggadjati-overeenkomst van December 1946 werd de republiek erkend „als de facto uitoefenende het gezag over Java, Madoera en Sumatra”, het voornaamste deel van de archipel! Men moet toen reeds lang geweten hebben, dat de republiek nóóit gezag had bezeten en dus ook nooit had kunnen uitoefenen. Maar blijkbaar zou het nog langer duren, voordat men dit inzag. Want in Maart 1947 werd de overeenkomst van Linggadjati getekend. Na alles wat er gebeurd is, zal ik er slechts dit van zeggen: Kan men „het buitenland” verwijten, dat het Nederland niet vertrouwt, als het nu zegt: „er is geen republiek”?

Spoedig zou blijken, dat het met de uitvoering van Linggadjati eveneens mis zou gaan. Op 7 Mei 1947 gingen de ministers Beel en Jonkman zelf naar Indië om hun aandeel te leveren aan de berg notulen van besprekingen, welke tot niets zouden leiden, zodat minister Beel bij terugkomst in Nederland zijn teleurstelling over de houding der republiek moest uitspreken. Eindelijk, na vele nota's, brieven en aide-mémoires, moest in Juli tot de politionele actie worden overgegaan. Onze soldaten werden steeds aangevallen, bestuursambtenaren en planters ontvoerd en geterroriseerd, de eigen bevolking geplunderd of vermoord, de anti-Nederlandse propaganda voortgezet. Deze actie verliep snel; Oost-Java was in een week bezet, men ging overal de goede kant van Djocja op... totdat de Veiligheidsraad er zich mee bemoeide, op aanstichting van Australië en India. Wij legden ons neer bij het verzoek, of de aanbeveling, van die Raad de vijandelijkheden te staken en weer te gaan onderhandelen. Onze gedelegeerde, mr. v. Kleffens, adviseerde, na bekomen machtiging van de Nederlandse Regering, de benoeming van een „commissie van Goede Diensten” (C.G.D.) bestaande uit drie leden. Nederland en de republiek zouden ieder een staat aanwijzen, die één lid benoemde. Beide staten zouden een derde, onpartijdige staat aanwijzen, die het derde lid zou benoemen. Bovendien zouden alle te Batavia gevestigde beroepsconsuls tezamen een rapport indienen over de toestand op Java, Sumatra en Madoera.

Ik heb het steeds betreurd, dat deze politionele actie met fanfares werd aangekondigd in de vorm van regeringsverklaringen en dagorders. Dit doet men gemeenlijk als er iets bijzonders gebeurt. Dit was echter enkel een *daad van plicht*: herstel van orde en rust, in een gebied, waarover Nederland, en Nederland alléén, een door iedereen (ook door het buitenland) erkende *souvereiniteit* bezat, waar het dus *gezag* uitoefende en waarvoor het *verantwoordelijk* was. Dat hoefde niet aangekondigd te worden, en deze aankondiging bracht alle lieden in het geweer, die zo dol zijn op de uitdrukking: „koloniale oorlog”.

„Daar begonnen die Nederlanders warem-pel weer hun koloniale oorlog!” De fout lag weer bij het begin, toen wij niet naar het binnenland waren getrokken, doch bepaalde grenzen hadden afgebakend, waarover wij niet mochten gaan. In een soeverein-Nederlands gebied, waarvoor wij verantwoordelijk waren. Stelt U eens voor, dat enige bewoners van b.v. de Veluwe zich na de bevrijding hadden willen „afzonderen”, en er een eigen staat, binnen Nederland, zoals de republiek ligt binnen Indonesië, op na wilden houden. En dat zij de rest der bewoners terroriseerden, vermoordden en bestalen. Dat zij er een eigen politie op na hielden, die overal in de rest van Nederland infiltreerde, mensen ontvoerde, wapens binnen smokkelde en de rest der Nederlandse politie doodschoot. En dat wij dit dan rustig zouden accepteren en netjes overal grenzen zouden trekken tussen de Veluwe en „de rest van Nederland”, waarover *onze* politie geen stap mocht doen? Dit zou in ieders ogen belachelijk zijn als het niet zo treurig was. Wat zou het buitenland denken van een staat, die zich zijn plicht en verantwoordelijkheid zo slecht bewust is?

Gaat deze vergelijking mank? Neen; daarginds ligt een gebiedsdeel van het Koninkrijk (oude stijl), waarvoor Nederland de verantwoordelijkheid heeft. De bevolking schreeuwt om bescherming. Zij zijn „Nederlands onderdaan”, lezer! Wij zonden troepen, maar die moesten achter de grens blijven. Waarom is dan de vergelijking onjuist? Omdat er op de Veluwe *blanke* Nederlandse onderdanen wonen, en in de republiek *bruine*? Degenen, die dát antwoorden, maken blijkbaar verschil tussen rassen en kleuren, en zij maken zich schuldig aan rasdiscriminatie! Het is in de republiek véél erger dan het op

de Veluwe ooit had kunnen worden. Men moet Indië en de oosterling kennen om dat te begrijpen. Maar het ongeluk is geweest, dat deze kwestie, die juist oneindig moeilijker dan ooit was door de bijzondere omstandigheden en de onrust der tijden, blijkbaar moest worden opgelost door mensen, die er nooit geweest waren, land en volk niet kenden, de psyche van de oosterling niet aanvoelden, dan wel door mensen die dat alles wél wisten, maar door dik en dun hun idealen moest en zouden vervuld zien of hun stokpaardje wilden berijden in een vaart waarbij ieder paardje struikelen moet.

Alweer dat gezag, die verantwoordelijkheid, en dat tempo! Vooral de laatstgenoemde categorie (de Indië-kenners) dragen een zeer zware verantwoordelijkheid. Ook heb ik nooit begrepen, waarom men eerst tegen de Veiligheidsraad zegt: „Je bent niet bevoegd, je hebt er niets mee te maken”, en daarna, onmiddellijk, instemt met alles wat dat orgaan der Verenigde Naties belijft te verzoeken of aan te bevelen. Terwijl bovendien eerst in een schitterende redevoering het ware karakter van deze republiek zeer duidelijk in het licht wordt gesteld, behalve, wederom, het communistisch karakter. Ik vraag nogmaals: „Waarom niet?” Men leze de radiorede van Dr. v. Mook van 25 Juli 1947, de toespraken van 15 Augustus en 11 October 1947 van Mr. van Kleffens, en de regeringsverklaringen van de minister-president uit die tijd.

Ik geloof, dat als een Staat eenmaal daarmede transigeert, met zijn plicht, en met zijn hoogheid en waardigheid, dat dan het hellend vlak niet meer opwaarts te buigen is. Is het ook in het dagelijks leven niet precies eender?

Doch dezelfde „kromme” lijn werd toch maar weer doorgetrokken. Het heeft geen zin, de verdere gebeurtenissen op de voet te volgen. Het is één reeks van dezelfde blunders. Demarcatielijnen, waar onze soldaten werden doodgeschoten, moord, ontvoering, diefstal en terreur, afgewisseld door ontvangsten, cocktailpartijen en diners met degenen, die voor al die wandaden verantwoordelijk waren, communist of niet-communist, het deed er niet toe. Lange redevoeringen en debatten en regeringsverklaringen. Commissies-generaal, collegiale colleges, delegaties, colleges van consuls en commissies van goede (??) diensten. Een Amerikaans schip op de rede van Tandjong Priok, de „Renville”. Praten, notulen en een „Renville-overeenkomst”, nu betreffende de „onafhankelijkheid” van Indonesië. Steeds verder in het moeras. Steeds meer drieste zelfbewustheid in de republiek en „in hun vuistje lachen” over zoveel Nederlandse zwakte (want zo wordt het in het oosten uitgelegd), twijfel en gebrek aan vertrouwen in Nederlands gezag, in Nederlandse capaciteit, en in Nederlands verant-

woordelijkheids gevoel bij alle goedwillenden. Twijfel, én angst. Het gevoel: „die Nederlanders laten ons toch weer in de steek, en dan wordt de republiek de baas en hangen wij”, gaat dan overheersen. Moedeloosheid en demoralisatie bij de Nederlanders, civiel en militair, worden de baas. Culminerend in de grondwetswijziging, waarbij het oude Koninkrijk wordt verscheurd. Ja, verscheurd. Men kan duizendmaal zeggen: „Het Koninkrijk blijft héél. Het wordt slechts omgezet in een Unie”, maar het staat er. Het is in beginsel vastgelegd in art. 209 van het veertiende hoofdstuk: „het zal een Unie worden genoemd, waarin als gelijkwaardige staten deelnemen het in het vijfde lid bedoelde Koninkrijk en de Verenigde Staten van Indonesië”. En in dat vijfde lid staat: „Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen vormen een Koninkrijk, waarvan... enz.” De Verenigde Staten van Indonesië worden uit het aloude bestaande Koninkrijk gesmeten, en zij worden opgenomen in de niet-bestaande Unie, die zijn bestaansmogelijkheid nog moet bewijzen.

Er is een Kroon van de Unie, een Kroon van dat (nieuwe) Koninkrijk maar er is ook nog een Kroon van Nederland, want in het derde lid van hetzelfde artikel wordt uitdrukkelijk gesproken over „de Kroon der Nederlanders”. De Nederlanders: dat is Nederland.

Die Kronen worden door dezelfde Hoogste Gezagsdraagster gedragen, maar het zijn en blijven drie Kronen. *De oude Kroon is in drie stukken gezaagd.*

Zie: ik ben geen expert op juridisch en staatsrechtelijk gebied, maar als het bestaande Staatsrecht dergelijke wetwijzigingen toelaat, welke ieder goed Vaderlander tegen de borst moeten stuiten en welke menig Oranjeklant als hoogst oneerbiedig zal beschouwen, wetwijzigingen, die niettemin zonder blikken of blozen ingediend — en in een handomdraai aangenomen — worden, ja, dan wordt het m.i. de hoogste tijd, dat deze wetenschap door andere geleerden grondig wordt herzien.

Blijft het Nederlandse volk stokdoof? Of is het onverschillig? Het heeft tweemaal de gelegenheid gehad, van zijn mening te doen blijken. In 1946 en in 1948. Maar de (kromme) lijn werd doorgetrokken, hoewel er een gedeeltelijk anders samengestelde regering kwam.

praten, praten, praten...

Geluk

WENSEN

Het Veteranen Legioen
in Nederland
wenst van harte geluk

Getrouwd:

Frits Jonker
en
Janna Brunink

Vriezenveen, 15 Aug. 1952

Leendert Martinus Bijleveld
en
Jantina Johanna Rabbers

Den Haag,
Soestdijksekade 767
Coevorden,
Gramsbergerstraat 7

Henk Ebberts
en
Corry van Dalen
Ermelo, Stationsstr. 102

Gijsbert van den Top
en
Maartje Jacobs
Wekerom, Otterloseweg 28
Harskamp, Laarweg 8

Geboren:

De Heer en Mevrouw Vaas-
sen geven hierbij kennis van
de geboorte van een zoon, die
bij het H. Doopsel de namen
ontving van

William Benjamin Jacques
van Maanenstr. 3c, R'dam.

In den vervolge zullen de fa-
milleberichten, als de boven-
staande, tegen de geringe
vergoeding van 20 ct. per re-
gel worden opgenomen.

MILITAIRE DIENST EN EN VERPLICHTE ZIEKENFONDSVERZEKERING

Nu wegens herhalingsoefeningen weer velen in mili-
taire dienst komen, lijkt het dienstig nog eens uiteen
te zetten, welke militairen verplicht verzekerd kunnen
zijn.

I. Personen, die reeds verplicht verzekerd zijn, voor-
dat zij voor herhalingsoefeningen in militaire dienst
komen, **BLIJVEN** verplicht verzekerd. Zij moeten dus
reeds verplicht verzekerd zijn; worden zij bijv. voor
het in dienst gaan door hun werkgever ontslagen, dan
eindigt de verplichte verzekering en zijn zij ook tijdens
de herhalingsoefeningen niet verplicht verzekerd.

II. De verplichte ziekenfondsverzekering van de per-
sonen, die deelnemen aan de oefeningen van de Na-
tionale Reserve, **BLIJFT** gedurende de duur van deze
oefeningen **GEHANDHAAFD**.

III. Personen, die **KOSTWINNER** zijnde in de zin
van het Ziekenfondsenbesluit, ter vervulling van hun
militaire dienstplicht krachtens de Dienstplichtwet, of
behorende tot het personeel van de Koninklijke Ma-
rine-Reserve dan wel tot het reserve-personeel van de
Koninklijke Landmacht, tenminste 100 dagen onafge-
broken in **WERKELIJKE MILITAIRE DIENST**
ZIJN, kunnen verplicht verzekerd zijn. Dit is tenein-
de hun gezinsleden te kunnen verzekeren. De mili-
tair zelf kunnen geen aanspraak maken op ver-
strekkings- of vergoedingen van het ziekenfonds, om-
dat zij als militair reeds recht hebben op geheel- en
heelkundige behandeling of op vergoeding van de
kosten daarvan.

IV. Personen, die dienstplichtig zijn geweest of be-
hoord hebbende tot het personeel van de Koninklijke
Marine-Reserve of tot het reserve-personeel van de Ko-
ninklijke Landmacht, als zodanig een pensioen genie-
ten terzake van verwonding, verminking, ziekten of
gebreken, welke het gevolg zijn van de militaire dienst
kunnen verplicht-verzekerd zijn.

Groep III en IV komt slechts in aanmerking voor een
verplichte verzekering indien de bezoldiging of het
pensioen niet meer bedraagt dan f 4825.— per jaar.

Uit het Ziekenfondsblad.

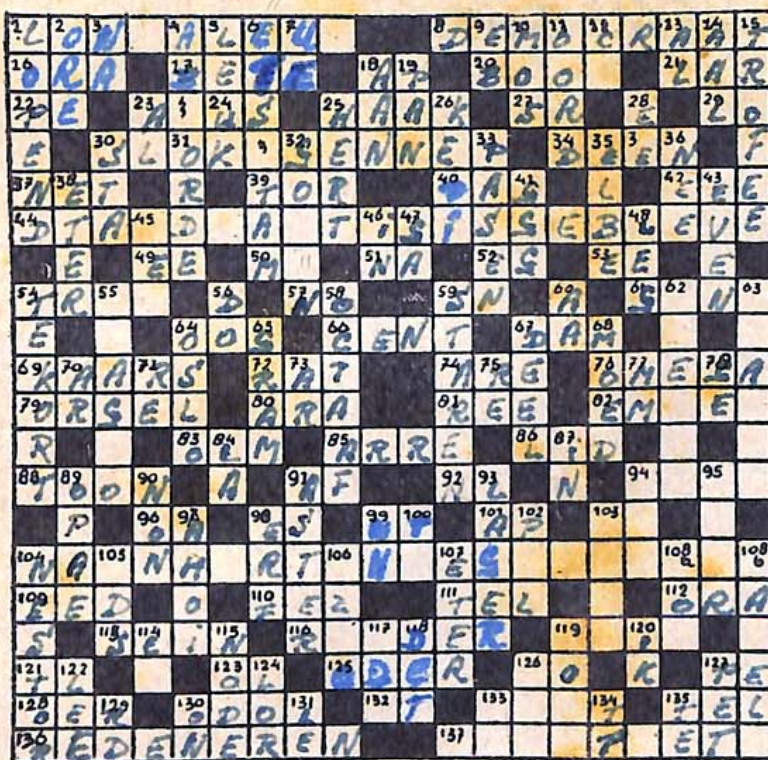
Zij, die menen in aanmerking te komen voor *kost-
winnersvergoeding* tijdens herhalingsoefeningen, ver-
voegen zich hiervoor met hun oproep bij de Afdeling
Militaire Zaken van de Gemeente-Secretarie. Dus
oproep in huis, direct naar het Gemeente-Secretarie
ter plaatse.

101. Waterstand.
103. Rivier.
109. Gelofte.
110. Hoofddeksel (buitenl.)
111. Oogenblik.
112. Bid (lat.)
113. Teken.
116. Edelman.
119. Steek.
121. Ten laatste.
123. Aardrijkk. aanduiding.

125. Rivier in Duitsland.
126. Soort onderwijs.
127. Per Expresse.
128. Grondsoort.
130. Tandpasta.
132. Deel v. d. Bijbel.
133. Twijgje.
135. Moment.
136. Spreken.
137. 2 verschillende woorden
voor grap.

44 en 104 horizontaal te samen vormen 2 op-
eenvolgende regels uit het „Wilhelmus”.

OPLOSSINGEN AAN DE REDACTIE.
DE BESTE KRIJGT EEN PRESENTJE!

OP DE PLAATS RUST

Verticaal:

1. Aangaande.
2. Vr. munt.
3. Achter.
4. Aan boord.
5. Aardig.
6. Wandversiering.
7. U Edele.
9. Getijde.
10. Plantje.
11. Streek.
12. Munt.
13. Rivier.
14. Vis.
15. Zegeteken.
18. Voorzetsel.
19. Keukengerei.
23. Onbep. Telwoord.
25. Dier.
26. Hoofddekseel.
28. Rivier.
80. Bevel.
31. Ridderteken.
32. Land uit de Oudheid.
33. Chr. feestdag.
35. Rivier.
36. Ontkenning.
38. Gast.
39. Mak.
41. 3 zelfde medeklinkers.
43. Pas.
45. Landengte.
46. Binnen.
47. Bevel.
48. Koeienmaag.
54. Te weinig.

55. Langzaam (muz.)
56. Noot.
58. Omvang van 8 tonen.
59. Turen.
60. Rivier.
62. Olievetstof.
63. Ontzien.
64. Eur. hoofdstad.
65. Gewicht.
67. Part.
68. Dapperheid.
70. Voertuig.
71. Noot.
73. Voertuig.
75. Noot.
77. Met medeweten.
78. Pers. voornaamw.
84. Noot.
87. Binnen.
89. Familied + E
90. Kloosterzuster.
91. Bloem.
93. Draagkussen v. As.
94. Stuk goed.
95. Rivier.
97. Zeemansroep.
98. Grond rond boerderij.
99. De onbekende.
100. Geheel de Uwe.
102. Vliesje.
103. Zoon van Jacob.
104. Schrander grijsaard.
105. Eng. maat.
106. Godin.
107. Gast.
- 108a. Evenzo.

- 108b. Vrucht.
114. Eerst volgend.
115. Ongaarne.
117. Bijwoord.
118. Aanw. voornaamw.
119. Tijd.
120. Ego.
122. Rivier.
124. Tod.
126. Teen.
127. Hoofddekseel.
129. Eerw. heer.
130. Niet door 2 deelbaar.
131. Lidwoord (Fr.)
133. Rivier.
134. Ter plaatse.
135. Voorzetsel.

Horizontaal:

1. Oninbare schuld.
8. Aanh. der Democratie.
16. Bid (Lat.)
17. Hap.
18. Waterstand.
20. Halssieraad.
21. Bloeiwijze.
22. Per expresse.
24. Ver. Staten.
25. Hangwerktuig.
27. De oudere.
29. Soort onderwijs.
30. Teug.
32. Plaats in Limburg.
34. Europeaan.
37. Precies.
39. Insect, kever.
40. Wapen.
42. 3 zelfde klinkers.
49. Rivier in Ned.
50. Pers. voornaamw.
51. Achter.
52. Landbouwwerktuig.
53. Rivier in Ned.
54. Soort cement.
57. Windrichting.
59. Senior.
61. Slag.
64. Deel v. h. hoofd.
66. Munt.
67. Kerktoeren.
69. Lichtbron.
72. Knaagdier.
74. Vlaktemaat.
76. Griekse letter.
78. Muziek instrument.
80. Vogel.
81. Soort hert.
82. Arab. opperhoofd.
83. Boom.
85. Voertuig.
86. Deel v. d. vinger.
88. Klank.
91. Gereed.
92. Namelijk.
94. Leeuw (Fr.)
96. Onder andere.
98. Verlaagde toon.
99. Deel v. d. Bijbel.

Zie pag. 22 hiernaast

VAN DE Sociale SECTIE'S

Een onzer grootste afdelingen, met name Den Haag, heeft een Sociale Sectie. Deze sectie loopt, en hoe. Wij zullen maar met de deur in huis vallen en U wat cijfers noemen. Tot op heden zijn er 110 gevallen behandeld, n.l.:

aan een baan geholpen: 40,
morele hulp: 16,
juridisch advies: 19,
rehabilitatie kriegsraad: 2,
financiële steun, via off. instant.: 6,
ziekenbezoek: 15,
medische hulp (specialistische): 2,
zonder resultaat: 9.

Thans zijn er nog in behandeling 24 gevallen, n.l.:

huysvestingsmoeilijkheden: 2,
zonder werk: 5,
medisch onderzoek: 1,
oorlogsinvaliden: 6,
politie onderzoek: 2,
financiële hulp: 4,
onderzoek vermisten: 1,
morele hulp: 3.

Deze cijfers lopen over een periode van 6½ maand en is het resultaat waarlijk niet gek te noemen. Het Bestuur van de afdeling heeft met een en ander weinig of niets te maken, want alleen de cijfers worden genoemd en niet de geschiedenis. De Sociale Sectie werkt geheel zelfstandig en heeft, voor werkelijk moeilijke en principiële gevallen haar adviseurs. Deze adviseurs zijn, namen worden er natuurlijk niet genoemd: 1 Aalmoezenier, 1 Veldprediker, 1 Jurist, 1 Psychiater, 1 Arts, 1 Sociale Werkster. Dit zijn mensen die op hun eigen terrein hun sporen reeds verdiend hebben.

Lezers, U ziet, dat Den Haag het sociale deel van onze taak niet als een bagatel beschouwt. Wij willen het hier niet bij laten. Wij zullen U een paar treffende voorbeelden geven.

De ouders van een van onze Korea-vrijwilligers (hij is er nog) hadden moeilijkheden met inwoning. Hen werd een introductiebriefje gegeven voor de jurist en het zaakje was opgelost.

Nog een ander aardig voorval was wel het volgende: een van de 2 sociale werkers ging eens op stap naar een Haags bedrijf, om te zien of er niet een baan was te krijgen voor een onzer Legionairs. Hij werd nu niet bepaald vriendelijk ontvangen. Hem werd gezegd: „noemen jullie je Veteranen, omdat jullie een blauwe Maandag in Indië zijn geweest. Neen, dan wij uit 1914-1948. Wij zijn pas veteranen”. Onze sociale werker maakte een grapje en zei: „Nou mijnheer, ik ben anders 3 blauwe Maandagen in Indië geweest, dus kan ik nog wel meepraten en ben ik er een van voor 1940”. Hierop zei de vriendelijke man: „Wat willen jullie dan

eigenlijk?” Onze sociale man vertelde hem toen over de doelstellingen van het Legioen en pijpte ook wat op over de Sociale Taak van de Legionair. Hij besloot met te zeggen: „Hebt U moeilijkheden, mijnheer, zeg ze mij en ik zal trachten ze op te lossen”. Wie beschrijft onze verbazing: Deze man had inderdaad een grote beroerdigheid. De Sociale werker vergat totaal waarvoor hij was gekomen en ging aan het werk. Hij kon jammer genoeg nog geen concrete resultaten bereiken, maar door zijn drastische manier van informaties inwinnen (die overigens zeer goed waren) schepte hij een geweldige „Goodwill” voor ons Legioen. Het resultaat van deze Sociale stunt was, dat enige dagen later 2 Legionairs een baan hadden in dat bedrijf. Nog een voorbeeld: Een onzer Legionairs had een baan te vergeven. Hij belde het Secretariaat op en vroeg of wij een gegadigde hadden. Wij hadden er geen, maar beloofden ons best te zullen doen. Prompt werd er een officiële instantie gepolst en de volgende morgen werd een niet-lid oudstrijder geplaatst. Deze Veteraan is nu wel lid.

Kijk, mensen, ook niet leden, als ze maar oudstrijder zijn, worden geholpen. Dit laat zien dat wij op een zeer brede basis werken en dit levert bekendheid aan ons Legioen. Velen, die tot voor kort zeer sceptisch tegenover ons stonden, zeggen nu, omdat wij hen iets toonden, daar zit iets in.

Het gaat er niet om dat wij alleen maar doelstellingen hebben, neen, wij moeten ze ook verwezenlijken. Het is een Nationale plicht en een Nationaal belang onze oudstrijders uit de put te helpen. Het is een Nederlandse daad ook hun familieleden te helpen. Het is een goede, oude Nederlandse, traditie de eer en het moreel van je naasten hoog te houden door daadwerkelijke steun. Het is een Veteranenplicht je land en volk te dienen, niet alleen met wapens, maar ook met je geest.

Mensen, probeer in je eigen afdeling iets in deze richting te doen. Het is een sterk, opbouwende geest die hieruit spreekt en het maakt meer propaganda dan allerlei stukjes in diverse blaadjes en bladen. Het geeft het Legioen een populaire bekendheid en het toont de buitenstaander ook, dat wij niet alleen afbreken door kankerstukjes in Oud-Wapenbroeders, maar wel degelijk meewerken aan de gezondheidstoestand van ons zo zwaar zieke volk.

Als wij inderdaad SOCIAAL werken dan bouwen wij op en deze sociale daden geven ons de kracht, om zeer felle critiek te doorstaan. Op voor onze makkers, die ons nodig hebben. Laten wij elkander de hand reiken om zodoende, al is het maar net met de haken, over de sloot te komen.

N. E.

A. v. G.